

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Priehodu a sudcov JUDr. Evy Barcajovej, JUDr. Dariny Michalkovej, JUDr. Anny Elexovej a Prof. JUDr. Petra Blahu, CSc., v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. [REDAKOVANÉ], sudkyňi Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] na verejnom pojednávaní dňa 30. mája 2007 takto

rozhodol:

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov (ďalej iba „Zákon o sudcoch“) rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 1. marca 2006, sp. zn. 2 Ds 9/2005, **z r u š u j e**.

Rozhodnutie predsedu Krajského súdu v Trnave sp.zn. Spr 333/2005 z 11. júla 2005 zrušuje vo výroku o uložení disciplinárneho opatrenia.

Podľa § 117 ods. 10 Zákona o sudcoch **u p ú š ť a** od uloženia disciplinárneho opatrenia.

Odôvodnenie:

Prvostupňový disciplinárny súd rozhodnutím č. 2 Ds 9/2005 zo dňa 1.3.2006 zamietol návrh na určenie neplatnosti písomného napomenutia predsedu Krajského súdu v Trnave zo dňa 11.7.2005, číslo Spr 333/05, podaný JUDr. [REDAKOVANÉ] sudkyňou Krajského súdu [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], pretože z vykonaného dokazovania mal preukázané, že vo veciach sp. zn. 10 Co 100/2004 a 10 Co 204/2004, pridelených v senáte na vybavenie uvedenej sudkyňi, nebola dodržaná lehota na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutí stanovená v § 158 ods. 4 O.s.p.. Nesplnenie tejto zákonom uloženej povinnosti je podľa názoru prvostupňového disciplinárneho senátu porušením podľa § 30 ods. 4 a 5 zákona č. 385/2000 Z.z., za ktoré je možné uložiť disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 9 uvedeného zákona. Nestotožnil sa s názorom sudkyne, že podľa § 158 ods. 4 O.s.p. nie je možné sudcovi uložiť žiadne disciplinárne opatrenie, pretože O.s.p. s jeho porušením žiadnu sankciu nespája. K záveru, že v danom prípade boli splnené formálne znaky porušenia povinností sudcu zo strany sudkyne JUDr. [REDAKOVANÉ] prvostupňový disciplinárny súd dospel vyhodnotením tvrdenia a dôkazov jednak predložených sudkyňou, ako aj predsedom Krajského súdu v Trnave.

Vzal pri tom do úvahy, že k prekročeniu zákonnej lehoty na vyhotovenie rozhodnuti došlo len o relatívne krátku dobu. Na druhej strane však neprijal tvrdenie sudkyne, že žiadala o ďalšie predĺženie lehoty, pretože predložené listiny neobsahujú predpísané dôkazy, že boli predložené predsedovi krajského súdu alebo jeho podpredsedom, a preto uveril tvrdeniu podpredsedníčky, že ďalšie žiadosti neboli zo strany sudkyne predložené. Tento záver potvrdzoval aj obsah návrhu sudkyne, v ktorom uvádza, že ďalšie žiadosti nepodávala, pretože podľa predchádzajúcej praxe by aj tak ďalšie predĺženie nebolo povolené.

Disciplinárny súd zisťoval aj existenciu okolností vylučujúcich zodpovednosť sudkyne za porušenie povinností a zistil, že vedenie krajského súdu ihneď po obdržaní jej písomného upozornenia zo 16.3.2005 prijalo opatrenia, aby k porušovaniu lehôt zo strany sudkyne v mesiacoch jún a júl nedošlo, ako aj, že so sudkyňou boli opakovane vykonané pohovory na odstránenie nedostatkov na jej strane.

V závere rozhodnutia disciplinárny súd neprijal ani námietky sudkyne o formálnych nedostatkoch písomného napomenutia, nakoľko ustanovenie § 117 ods. 9 Zákona o sudcoch neobsahuje náležitosti písomného napomenutia, a tak po posúdení predmetného písomného úkonu dospel k záveru, že opis skutku spĺňa minimálnu požiadavku jeho nezameniteľnosti s iným skutkom, pričom je splnená aj požiadavka písomnej formy.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sudkyňa odvolanie, v ktorom žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie a alebo vyhovieť návrhu na zrušenie písomného upozornenia alebo vrátiť vec na nové prejednanie a rozhodnutie prvostupňovému disciplinárnemu súdu.

Trvala na tom, že z dátumov nachádzajúcich sa na oboch predložených listinách vyplýva, kedy boli žiadosti o predĺženie lehoty v oboch veciach vyhotovené a to, že na nich nie je podpis podpredsedníčky JUDr. [REDAKOVANÉ], ale je tam znak žltej fixky na mieste podpisu, znamená, že žiadostiam nebolo vyhovené. Pri svojom konaní postupovala podľa zaužívanej praxe na Krajskom súde v Trnave a ak podľa rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu nebol dodržaný predpísaný spôsob ich predkladania, nemohla tento stav ovplyvniť. Súčasne sudkyňa namietala záver disciplinárneho súdu o tom, že by z návrhu vyplývalo, že žiadosti vôbec nepredkladala, keďže sa domnievala, že im nebude vyhovené.

Podľa sudkyne je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné v časti, v ktorej súd bez vykonania dôkazov považoval za nepreukázané tvrdenie o jej vyššej zaťažnosti v rozhodnom období. Nezohľadnil tak, že po JUDr. [REDAKOVANÉ] v októbri 2004 ako predsedníčka senátu priamo prevzala 64 nevybavených vecí a predsedala v ďalších 85 veciach prevzatých členkou senátu. Nejasným podľa sudkyne bol aj spôsob porovnávania nápadu vecí u ostatných predsedov senátu poverených vedením senátu.

Za nesprávny považovala aj názor súdu, že jej práceneschopnosť od 18.1.2005 do 27.2.2005 sa nevzťahovala na dané obdobie ani na obdobie bezprostredne predchádzajúce, pretože predmetné rozhodnutia boli vydané dňa 6.4.2005 a 4.5.2005. Po návrate do práce z práceneschopnosti musela naviac

vykonať kontrolu a podpísať rozhodnutia aj vo veciach skončených pred nástupom na práceneschopnosť, pretože zastupujúca predsedníčka senátu nepostupovala podľa § 158 ods. 1 O.s.p. a navyše v tomto období na žiadosť predsedu krajského súdu vykonala aj vzorové pojednávanie. Na nadmernú zaťaženosť senátu upozornila aj predsedu súdu, avšak prijaté riešenie problém nevyriešilo.

Opäť poukázala na to, že upozornenia predložené predsedom krajského súdu nemožno brať vôbec do úvahy, pretože posledné bolo uskutočnené dňa 10.5.2004 a netýkali sa priamo jej nenapísaných rozhodnutí, ale rozhodnutí členky senátu, ktorá ich písomné vyhotovenie nepredkladala v dostatočnej časovej rezerve.

V závere poukázala na nerovnaký prístup vedenia súdu v prípade zistenia rovnakého porušenia u iných sudcov, ktorým však napomenutie uložené nebolo.

Predseda Krajského súdu v Trnave sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd zistil, že odvolanie podala sudkyňa v zákonom stanovenej lehote, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo na verejnom zasadnutí a dospel k záveru, že odvolanie sudkyne je čiastočne dôvodné.

Z písomného napomenutia predsedu Krajského súdu v Trnave č. Spr.333/05 zo dňa 11.7.2005, nachádzajúceho sa v spise prvostupňového disciplinárneho súdu, vyplýva, že v rámci kontroly stavu vyhotovených a odoslaných rozhodnutí bolo k uvedenému dňu zistené, že neboli napísané rozhodnutia vo veci sp. zn. 10 Co 100/2004, v ktorej lehota na vyhotovenie bola predĺžená do 6.6.2005 a vo veci 10 Co 204/2004, v ktorej lehota na vyhotovenie bola predĺžená do 4.7.2005. Uvedené zistenie kvalifikoval predseda krajského súdu ako zavinené nesplnenie, resp. porušenie povinnosti sudcu v zmysle § 158 ods. 4 O.s.p., a ako za nedostatok menšieho významu sudkyňu podľa § 117 ods. 9 zák. č. 385/2000 Z.z. písomne **napomenul**. Súčasne sudkyňu oznámil, že pri opakovanom zistení obdobných nedostatkov v práci bude tieto kvalifikovať ako disciplinárne previnenie a zväží podanie návrhu na disciplinárne konanie.

Podľa námietok vznesených sudkyňou proti uvedenému disciplinárnemu opatreniu nebolo sporné, že k vyhotoveniu rozhodnutí vo veciach sp. zn. 10 Co 100/2004 a 10 Co 204/2004 došlo po uplynutí lehoty stanovenej predsedom (prípadne podpredsedom) krajského súdu, ale určenia neplatnosti uloženého disciplinárneho opatrenia súdom sa domáhala pre jeho formálnu neplatnosť a tiež pre nesprávne posúdenie rozhodnej otázky, či nesplnenie povinnosti vyhotoviť a odoslať rozsudok v lehote stanovenej v § 158 ods. 4 O.s.p. je disciplinárnym previnením, ktorým, či spočíva v nesplnení alebo porušení povinnosti a či pri ukladaní disciplinárneho opatrenia boli vedením súdu vzaté do úvahy všetky rozhodné skutočnosti ako aj dostatočne držaný princíp rovnakého prístupu voči každému sudcovi.

V prvom rade teda sudkyňa namietala ako formálny nedostatok písomného napomenutia jeho nezrozumiteľnosť, z dôvodu ktorého je podľa jej názoru napomenutie neplatné. Uviedla, že povinnosťou predsedu krajského súdu, ako orgánu oprávneného postupovať proti sudkyňi podľa § 117 ods. 9 zákona, bolo

kvalifikovať skutok, za ktorý jej uložil disciplinárne opatrenie, t.j. uviesť skutkovú podstatu previnenia, ktoré v zmysle § 116 zákona nevyhotovením a neodoslaním dvoch rozhodnutí naplnila a či uvedené previnenie vykonala nespĺnením alebo porušením povinností sudcu.

Odvolací disciplinárny súd v zmysle uvedených námietok preskúmal predmetné napomenutie a dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový disciplinárny súd, že táto námietka sudkyne nie je opodstatnená.

Pokiaľ totiž je skutok opísaný tak, že z opisu nie je sporné, v čom nedostatky spočívajú, t.j. v nedodržaní lehoty na vyhotovenie rozhodnutia sudkyňou v uvedených dvoch veciach, je tento právny úkon dostatočne zrozumiteľný v rozsahu stanovenom v § 120 ods. 6 zák. č. 385/2000 Z.z..

Prvostupňový disciplinárny súd podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu taktiež správne zhodnotil, že napriek neuvedeniu zákonného ustanovenia zodpovedajúceho k zistenému porušeniu povinnosti v popísanom skutku, je z popisu dostatočne zreteľné, že ide o porušenie povinnosti podľa § 30 ods. 4 Zákona o sudcoch, t.j. povinnosti konať v pridelených veciach plynulo a bez zbytočných prieťahov. Pre dodržiavanie tejto povinnosti totiž sudca musí vyhotoviť rozsudok tak, aby mohol byť v lehote podľa § 158 ods. 4 O.s.p. (t.j. prípadne v lehote podľa rozhodnutia predsedu súdu) aj odoslaný. Nebolo preto možné súhlasiť s názorom sudkyne, že nedodržanie lehoty uvedenej v § 158 ods. 4 O.s.p. nemožno považovať za previnenie sudcu, keďže O.s.p. s jej nedodržaním nespája žiadne následky.

Ďalšie námietky sudkyne sa týkali nesprávneho právneho zhodnotenia prvostupňového disciplinárneho súdu ňou predložených dôkazov o tom, že žiadala o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutí v predmetných veciach, avšak žiadostiam nebolo vyhovené. Podľa sudkyne predložené listiny dostatočne preukazujú toto jej tvrdenie, pretože znaky na nich sa nachádzajúce zodpovedajú postupu zaužívanému v takýchto prípadoch na krajskom súde.

Ani s uvedeným názorom sudkyne sa odvolací disciplinárny súd nestotožnil. Z predložených žiadostí možno vyvodiť len ten záver, že pokiaľ krajský súd nepotvrdil prijatie týchto žiadostí sudkyne, neurčitý znak žitou fixkou nachádzajúci sa na mieste podpisu nie je dostatočným dôkazom, že sa tak stalo.

Keďže dôkazné bremeno na preukázanie toho, že sudca konal bez zbytočných prieťahov, je na tom-ktorom sudcovi, obrana sudkyne, že nemohla ovplyvniť postup zaužívaný pri žiadostiach o predĺženie lehoty na vyhotovenie rozhodnutí, neobstojí. Z ničoho totiž nevyplýva, že nemohla práve pre takýto prípad kontroly, či vo veci konala plynulo a bez zbytočných prieťahov, svoje žiadosti doručiť napr. proti podpisu preberajúcej osoby alebo zaevidovaním do vnútornej pošty.

Preto odvolací disciplinárny súd uvedené námietky voči rozhodnutiu prvostupňového disciplinárneho súdu neuznal za opodstatnené.

Z námietok uplatnených sudkyňou pre posúdenie uloženia písomného napomenutia odvolací disciplinárny súd považoval však za oprávnené tie, ktoré podľa sudkyne predseda krajského súdu nevzal do úvahy pri ukladaní disciplinárneho opatrenia a neurobil tak dostatočne ani disciplinárny súd prvého stupňa v konaní.

